№ 19 РІК ВИДАННЯ XVI ЦІНА 1 КРБ. КИЇВ. ЖОВТЕНЬ 1956

ПЕРЕЦЬ

ЗАЗДРІСТЬ БЕЗГОСПОДАРНИКА

Мал. БЕ-ШЙА.

— От де благодать! Ні про яку тобі підготовку до зими не треба думати!

Степан ОЛІЙНИК

Повар і начальник

Хлопці звертались не раз до начальника:
«З поваром — просто біда.
Вміє він добре... нагріть тільки чайника.
Страви ж — суцільна бурда.

Навчений нібито «курсами вищими»,
Звідкись приплівся в Донбас.
Зробить котлету — не вкусиш і кліщами.
Борщ — наче морс або квас.

Ми його лаєм, а він тільки дивиться,
Повний та пишний, мов гусь!..»
Слухав начальник і чухав потилицю:
— Добре,— казав,— розберусь!..

Рік зволікав, обминав цю історію,
Кидав: «Та хай йому чорт!..»

Якось путівку дістав в Євпаторію
Й жінку послав на курорт.

Доки дружина у моднім купальнику
Пляжилась місяць як слід,—
Вперше в їдальню прийшлося начальнику
Вранці прийти і в обід.

Вранці гарячі млинці із сметаною
Дома вминати він звик.
Тут йому повар підсунув з пошаною
Страву, що звалась — шашлик.

Зовні красивий і перцем надушений...
Глянеш — горить апетит...
Тільки — як дуб! Ну, до того засушений —
Ніби гризеш антрацит!

Зуби міцні у начальника нашого:
З тріском кусав він і гриз,
І заїдав пригорілою кашею,
Тою, що звалася — рис!

Хлопці пускали колючки з адресами
(Гострі ж які на язик!):
«Кормить начальника делікатесами!
Бач, як рубає шашлик!»

«Будь воно прокляте! Наче з резиною!» —
З гніву начальник поблід.
Кинув... і двинув на шахту машиною...
Потім —
Прибув на обід.

Круглий біфштекс — на підносі з салфетками —
Повар поштиво протяг.
Гарний біфштекс!.. Тільки схожий з підметками
Од босоніжок-«бродяг»!

Змучений вкрай смаковими рефлексами,
Буркнув начальник під ніс:
«Щоб ти сказився з своїми біфштексами!
Наче халяву приніс!».

Потім, окрилений «думкою творчою»,
Повару він погукав:
«Дай, якщо можна, іще одну порцію!..»
Повар негайно ж подав.

Стрівши його непривітною фразою,
Мовив начальник при всіх:
«Сядь і при людях поїж! Я наказую!..»
(В залі тут — вибухнув сміх).

Повар присів і, напруживши щелепи,
Смикав то вгору, то вбік...
. . . . . .
Кажуть, що муки не витримав телепень
І від начальника втік.

Кажуть, що він без усякої санкції
Вискочив прудко на шлях
І, як ошпарений, в напрямку станції
Біг із біфштексом в зубах.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

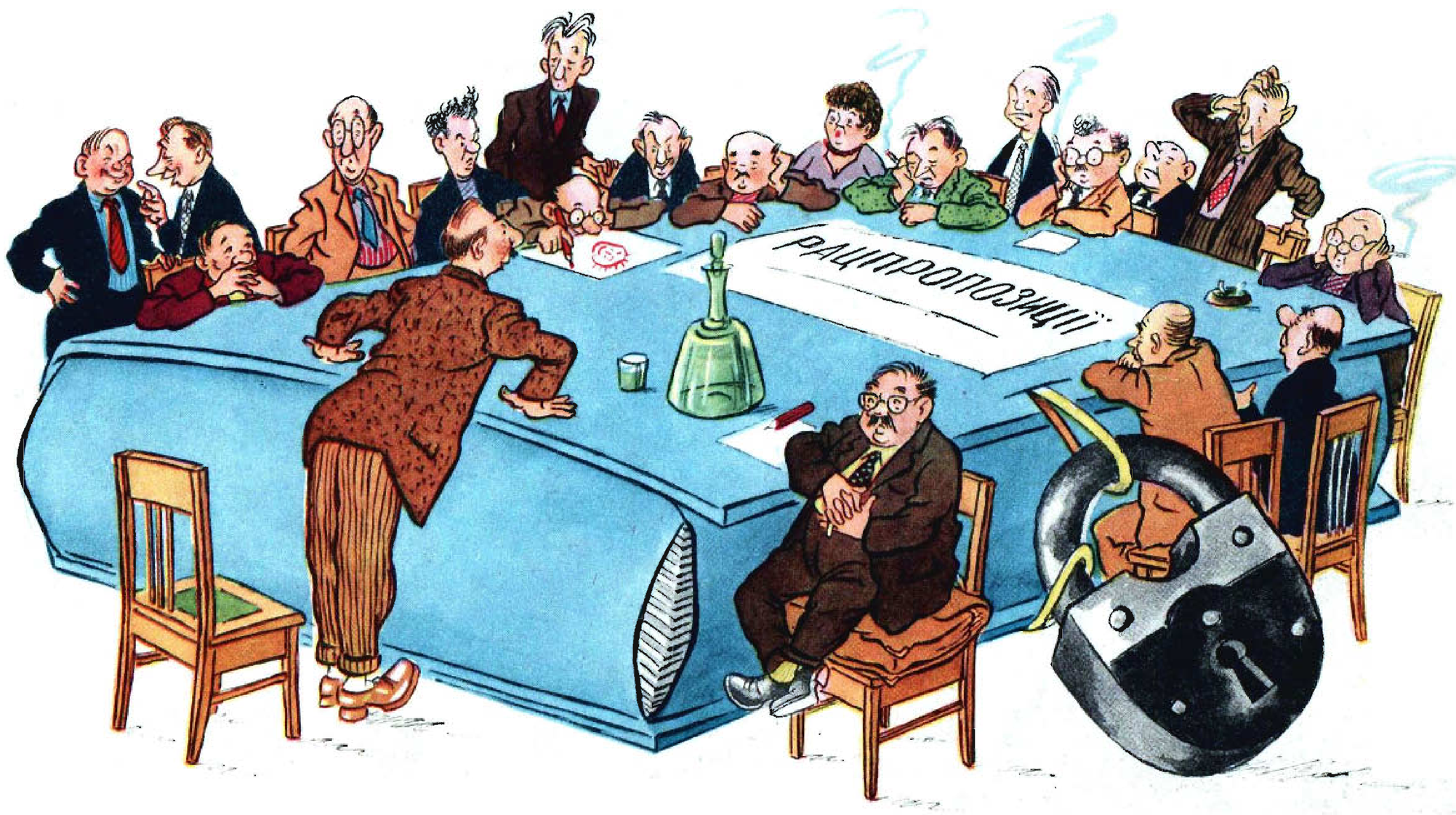

— Так де ж нам, товариші, шукати ключ до поліпшення якості продукції?..

Скільки коштує дірка?

Мабуть, ще в дитинстві нинішній директор Чернігівського ремонтного заводу т. Якимов замислювався над складним питанням, яке непокоїть багатьох юних громадян: куди дірка від бублика дівається, коли бублик з'їдається?

Безславна загибель бубличних дірок, видно, дуже хвилювала допитливого хлопчика. Але тільки в цьому році дитячі роздуми принесли плоди. Напередодні весни керований т. Якимовим завод одержав замовлення на виготовлення дисків висівного апарата кукурудзосівалки. Кожен такий диск повинен мати кілька отворів або, по-простому кажучи, дірочок діаметром до 11 мм. Прейскурантна ціна цієї дірочки — 6 коп. Але чернігівський директор вирішив заробити на дискових дірках. Він сам визначив їй ціну — 33 копійки за штуку, самовільно підвищивши вартість диску більш ніж на 500 процентів. Унаслідок цієї нескладної операції Чернігівський завод тільки з МТС Дніпропетровщини здер зайвих 8 тисяч карбованців.

Ось уже кілька місяців Дніпропетровська обласна база сільгосппостачу вимагає повернути незаконно одержані гроші. Справедливість цієї вимоги визнають і в Міністерстві сільського господарства УРСР, якому підпорядковано завод. Але т. Якимов не здається. Йому дуже не хочеться відмовлятися від привабливої дитячої мрії про експлуатацію дірок від бублика.

СЕРГІЮ ІЛАРІОНОВИЧУ ВОСКРЕКАСЕНКОВІ

(З нагоди п'ятдесятиліття з дня народження)

Дружній шарж БЕ-ША.

Зла сатира
Й пісня щира —
Дві поетові стихії,—
Сатиричне
І ліричне
Він поєднувати вміє:

Коли трутнів «прославляє»
У сатирі ніжний лірик,
Кожне слово прикладає,
Як шкрябницю, їм до шкірок;

Добирає чисті рими
У такій легкій оздобі,
Щоб гидоту гладить ними,
Наче каменем по лобі;

На епітети барвисті
У сатирі не скупиться,
Щоб звучали дзвінко й чисто,
Наче ляпаси по пиці.

Здавна лірик
І сатирик
Ужились в душі у нього,—
Добре пісні і сатирі
Від поєднання такого!

НАСЛІДУЮЧИ ЧИЧИКОВА...

Не одне покоління школярів, уперше читаючи «Мертві душі» Гоголя, щиро сміялося з Павла Івановича Чичикова та його знайомих.

Проте трапляються на ниві освіти хитруни, що запозичують досвід спритного Павла Івановича та ще й удосконалюють його... І навіть помилок горезвісного героя уникають. Приміром, директор Жидачівської середньої школи № 1, що на Дрогобиччині, Смеречинський рішуче відкинув метод Чичикова, який діяв сам, і утворив справжню компанію по експлуатації мертвих душ. Насамперед він заручився високою підтримкою завідуючого райВНО Остапенка. Підтримка була і справді висока, бо кабінет Остапенка містився поверхом вище місця експлуатації мертвих душ.

Спочатку Смеречинський населив мертвими душами шкільний інтернат. Він добре знав, що коли в інтернаті проживатиме більше 40 школярів, то в нього і в завгоспа відповідно виросте зарплата. До того ж ще й півставки на вихователя райфінвідділ відпустить.

І от Смеречинський склав список на 60 душ, коли в інтернаті фактично проживало лише 5 школярів. І потекли грошики в кишеню Смеречинського і його присних за утримання, виховання та обслуговування мертвих душ.

Кілька мертвих душ внесла у відомість на зарплату бухгалтер школи Мощинська. Довелося їй самій розписуватись у відомості обома руками. І гроші вона за мертві душі одержувала обіруч.

Потроху-помалу за експлуатацію мертвих душ взялися і в інших школах району. Вигадана душа Панасенко Д. А. вела діловодство в Рогізнянській школі. Потім душа та чомусь стала зватися Снігурем Н. П. Дійшло навіть до того, що ця душа мала й взірець свого власноручного підпису... в банку.

Потім у відомості на зарплату по Рогізнянській школі знайшлась ще нікому невідома душа, яку назвали Калапач Р. А. І хоч ніхто її не бачив, але гроші вона одержувала регулярно.

Далі з'явилася невідома душа у Кохавинській вечірній школі робітничої молоді. І теж на прізвище Калапач, але з іншими ініціалами — С. М. Вона одержувала півставки діловода і півставки бібліотекаря неіснуючої бібліотеки. А в Гніздичівській неповній середній школі об'явилася понадштатна і невидима душа Порошко Ю. Ф. і т. д. і т. п.

Коли компанією по експлуатації мертвих душ зацікавились живі люди, то виявилось, що вигадана душа Панасенко з взірцем підпису в банку зовсім не Панасенко і не Снігур, а сама бухгалтер райВНО Пчельникова, яка, завдяки своїй вигадці, схваленій завідуючим райВНО, хапонула у держави кілька тисяч карбованців.

А за таємничу душу прибиральниці Рогізнянської школи Калапач Р. А. щомісяця одержував гроші директор цієї школи Якименко.

Калапач С. М. з Кохавинської школи — відшукана під іншим прізвищем у райВНО. Там же знайдено півбібліотекаря-півділовода цієї ж школи...

Викривши ці махінації, зав. райфінвідділом т. Полякова чомусь спинилась на півдорозі й навіть не налякала компанію по експлуатації мертвих душ.

Навіть райпрокурор т. Алешко, який все добре знає, благодушествує, мов той Манілов.

І. ОДИНЦОВ.

Котяче сімейство

Раніше був він худорлявий,
А нині він уже з животиком.
Тоді його Кіндратом звали,
А нині називають Котиком.

Обкуталась його дружина
По самі п'яти чорнобуркою.
Колись була вона Мариною,
Тепер уже зоветься Муркою.

А як синка вони діждали,
Обоє тішились голубчиком;
Ім'я обоє вибирали,
А нарекли синочка Мурчиком.

Воно ж, манюсеньке, дрімало,
Надувши губки по-дитячому,
Й про те не знало, не гадало,
Що в роді житиме котячому.

М. ВОВК.

Закарпатська область.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Ти, певне, чув народну приказку про рака, який сім років ходив по воду. Так-от, можемо тебе поінформувати, що з тим раком уклав договір на змагання директор Полтавської обласної контори «Сільелектро» т. Чепенко.

1949 року контора приступила до монтажу нашої Сенчанської міжколгоспної електростанції. Колгоспи не пошкодували коштів на устаткування, закупили його на 840 тисяч карбованців, а воно лежить без діла, іржавіє, псується.

Рак, про якого оповідає народна приказка, на сьомий рік повернувся додому з водою. А от директор контори «Сільелектро» за сім років ніяк не збереться вислати бригаду для монтажу нашої електростанції.

Коли т. Чепенко, нарешті, збереться це зробити — невідомо. Може тоді, коли рак, з яким він змагається, подасть йому сигнал свистом?

Ф. ГАРКУША,
голова міжколгоспної ради по будівництву електростанції.

Полтавська область.

ПОШТА ПЕРЦЯ

Засмальцьована совість

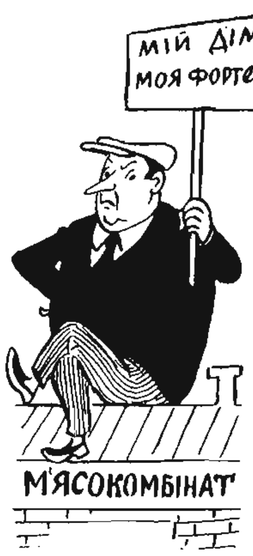

ФАКТИ НЕ СТВЕРДИЛИСЯ

Якось на зборах один робітник сказав:

— Критика, товариші, це — ліки. Інколи вони й гіркими бувають, а п'єш їх, бо то все на здоров'я!

Милентій Кирилович Виноградов — директор Хмельницького м'ясокомбінату — не потребує ніяких ліків (принаймні, він сам так вважає) і страшенно не любить, щоб його лікували.

Був такий випадок. В обласній газеті «Радянське Поділля» з'явилась замітка про м'ясокомбінат. У ній говорилося, що комбінат не виконує плану, що біля воріт його затримується худоба і т. д. Це був перший грім над безхмарним м'ясокомбінатівським небом...

І що ж — посіяла газета вітер, а пожала бурю. На зборах у комбінаті спеціально підготовлені оратори спростовували наведені в газеті факти. Дійшло до того, що виліз на трибуну один промовець і заявив:

— Я молотобоєць... Дайте мені автора цієї статті і я з нього млинець зроблю.

Тут же був присутнім представник міськкому партії. Він розібрав статтю по пунктах, і збори одноголосно визнали виступ газети правильним. А в протоколі під диктовку Виноградова все ж написали: «Факти не ствердилися!».

Кажуть, що факти — річ уперта. Та Виноградов виявився далеко впертішим за факти. Окопався він на м'ясокомбінаті і живе, як на хуторі, за принципом: «Мій дім — моя фортеця».

На початку минулого року головний ревізор Міністерства промисловості м'ясних і молочних продуктів України одержав листа, в якому писалося, що на Хмельницькому м'ясокомбінаті розкрадають державне добро. В кінці листа автор просив: «Добре перевірте цих людей, за що ж вони живуть. Тут потрібен хороший ревізор».

Заступник міністра т. Зозулєв дав розпорядження керуючому Київським міжобласним трестом Штойку організувати перевірку листа. Штойко передав доручення своєму заступникові Іванову. Іванов передав його старшому інспекторові Пономаренку. Пономаренко — начальникові планово-фінансового відділу м'ясотресту Грінбергу. Грінберг їхати не захотів, і довелося заступникові керуючого м'ясотрестом Іванову самому їхати до Хмельницького.

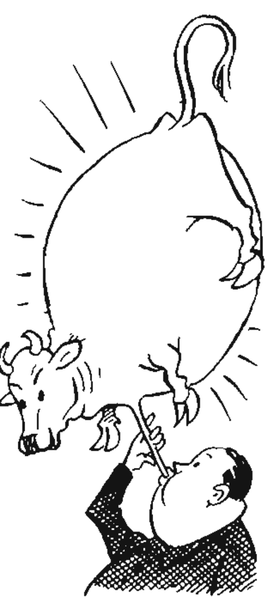

Як перевірявся лист, ми не знаємо, але Іванов зробив висновок: «Факти зловживання і крадіжок на Хмельницькому м'ясокомбінаті не ствердилися».

У січні цього року на ім'я міністра знову надійшов лист. У ньому, між іншим, писалося, що «директор т. Виноградов став на шлях нечесного працівника. Він зв'язався з вагарем цієї бази шахраєм Мантуляком».

Для перевірки фактів до Хмельницького командирується старший інспектор Київського м'ясотресту т. Пономаренко.

Як він перевіряв факти, ми не знаємо; знаємо тільки, що написав: «Заява не відповідає дійсності. Виноградов суворий і вимогливий, веде вперту боротьбу з порушниками трудової дисципліни, ледарями і розкрадачами соціалістичної власності».

Цей висновок направили в «Укрголовм'ясо». Там його прочитали, пронумерували, прошнурували і забули про нього.

На Хмельницькому комбінаті стало тихо-тихо, хоч мак сій. Директорові Виноградову так сподобались акти ревізорів, які його відвідували, що він на радощах сам себе «заактував» — написав про себе міністрові таке: «При прийманні худоби часто буваю присутнім з метою контролю. Прогульникам, ледарям і злодіям дійсно спуску не давав і не збираюсь давати».

Але з часом справжня ревізія показала, що справи на комбінаті далеко не такі веселі, як їх малювала нестримна фантазія несумлінних ревізорів і самого Виноградова...

БРИЗКИ ШАМПАНСЬКОГО

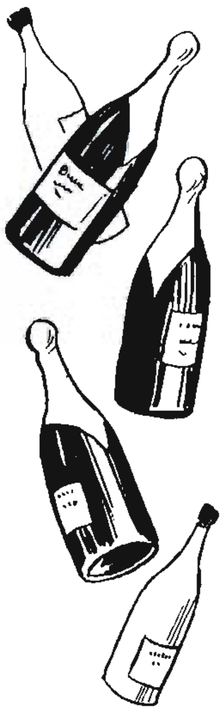

«Біда вівцям, де вовк пастухом». На м'ясокомбінаті роль вовків в овечій шкурі грали приймальник цеху передзабійного утримання худоби Мантуляк і зав. базою Бондар. От уже справді жили не тужили! Кожен з них, як мовиться, «сало їв, на салі спав, салом укривався».

Відомо, що шампанське виготовляється з кращих сортів винограду. А на Хмельницькому м'ясокомбінаті Мантуляк і Бондар зайнялися нечуваним виноробством. Вони вичавлювали шампанське з м'яса й сала, шампанське з рогів і копит, шампанське з коров'ячих кендюхів.

Після арешту приймальника худоби Мантуляка, у нього на горищі було знайдено 85 пляшок з-під шампанського і 162 пляшки з-під горілки та вина. Хоч пий, хоч лий, хоч обливайся! От уже, видно, гулялося та пилося, — аж через вінця лилося!

А заробляв Мантуляк не так уже й багато — 600 карбованців на місяць. Та й працював не повний рік. Можна подумати, що жив він, головним чином, з того, що одержував за порожні пляшки, бо як же при такій зарплаті він зумів заощадити тридцять тисяч карбованців, придбати купу золотих монет царського карбування, п'ятнадцять килимів, шикарні гарнітури і півдюжини новеньких чоловічих фетрових шляп. Ох, і багато ж довелось би здавати порожніх пляшок Мантулякові, щоб придбати такі коштовні речі, якби не бідна худоба.

Навколо бази, де приймається худоба на забій, в'ються не тільки мухи та гедзі. Біля неї в'ються й комахоподібні супутники, яких принаджує запах свіжого м'яса і довгого карбованця. Це шахраї і пройдисвіти з документами заготівників споживчої кооперації.

Ось вони, ділки, які обсіли базу Хмельницького м'ясокомбінату: Лопатовський, Вербицький, Думанський, Бевз, Френкель... Це вони ввійшли в злочинні зв'язки з Мантуляком і Бондарем. І жоден ревізор з Київського м'ясотресту не помітив цих двоногих паразитів з засмальцьованою совістю і надмірно розвиненими хапальними кінцівками!

— Звідки ж бив фонтан шампанського? — поцікавились ми.

— Спритність рук і ніякого шахрайства, — з'ясували нам. — Візьмемо будь-яку операцію. Ось, наприклад, Хмельницький м'ясокомбінат прийняв від заготконтори Ружичнянської райспоживспілки 26 голів худоби по закупочних цінах на суму 26.106 карбованців. Заготівельник Лопатовський оформив закупочні квитанції на худобу так, немовби він купив її у восьми приватних осіб і одержав з каси Давидковецького сільСТ 26.106 карбованців. А виявляється, що худобу він придбав у колгоспі «Червона зірка», Сахнівської сільради, Летичівського району, за 5200 карбованців. За цю одну нехитру операцію він привласнив 20.906 крб. От звідки бризки шампанського!

Та недаремно знавці говорять, що від надмірного вживання шампанського буває тяжке похмілля. Воно й шахраїв не минуло. Коли Лопатовський довідався, що Мантуляк затриманий, він сховався на горищі свого будинку і майже місяць просидів там, виходячи тільки вночі. Він ладен був залізти на небо, та гріхи не пустили!

Погляньте на портрет Мантуляка. Чи не правда, вгодований діяч? І наживався він головним чином на вгодованості худоби. Ціна худого і вгодованого скоту різна. Заготувачі купували в колгоспах худу скотину по дешевій ціні, тому що Мантуляк від колгоспів її не приймав. Ту ж саму худобу Мантуляк приймав від заготувачів на м'ясокомбінат, визначаючи її вгодованість як середню і вищесередню. Різниця між вартістю худого і вгодованого скоту йшла до його кишені.

Далеко наївним циганам, які обдурили Шолохівського діда Щукаря, до хмельницьких м'ясокомбінаторів Мантуляка і Бондаря! Цигани всім табором з допомогою очеретинки надували шкапу, щоб вона здавалася товстою. Мантуляк же надував без очерету. Розчерком пера він робив з худих корів гладких. З поросят — відгодованих свиней. З телят — корів. Навіть шкуру міг перетворити в живу свиню, аби тільки хабара дали. А колгоспам він занижував вгодованість худоби, щоб створювати резерви м'яса для шахрайських операцій.

Так зграя злодіїв і шахраїв розікрала сотні тисяч карбованців!

А де ж був кришталево чистий директор Виноградов, який в листі на ім'я міністра на всі лади вихваляв себе? Де був той, що «прогульникам, ледарям, злодіям справді спуску не давав і не збирався давати»?

Відповідаємо: ловив гав!

Не марно в народі говорять: «Не лише той злодій, що краде, а й той, що драбину тримає!» Ротозійство директора Виноградова було тією драбиною, по якій пробиралися до м'ясокомбінату злодії.

Варто ще раз повернутися до Мантулякових шляп і запитати:

— Чому Мантуляк встиг нажити так багато шляп?

Тут може бути лише одна відповідь:

Тому, що «шляпами» виявились ревізори Київського міжобласного м'ясотресту. Вони вчасно не зуміли схопити його за брудну жирну руку.

П. ЛУБЕНСЬКИЙ,
спец. кор. Перця.

м. Хмельницький.

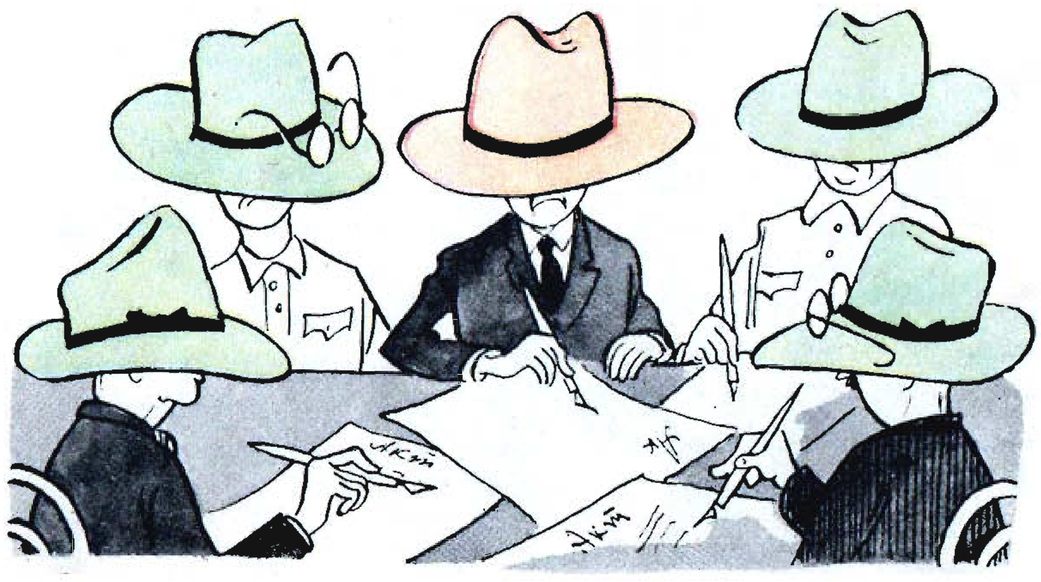

У деяких районах неприпустимо зволікається бурякозбирання.

Мал. В. ГЛИВЕНКА.

Заєць: — Не бійтесь, дітки. Це голова виконкому. Він на буряки ніколи не дивиться.

ШАЛЕНИЙ ДЕНЬ, або ХОЧ РОЗІРВИСЬ

Ще не встиг вийти на екрани кінофільм «Шалений день» з участю Ігоря Ільїнського, а вже в головного інженера тресту «Красногвардійськвугілля» Івана Іларіоновича Міхєєва такий шалений день відбувся.

У цей день головний інженер повинен був з'явитися перед світлі очі начальства одночасно в чотирьох різних місцях.

Уже о 10 годині ранку він мав бути в технічному управлінні Міністерства вугільної промисловості УРСР для оформлення підсумків випробування нової машини ДУ-3.

Об 11-й його вже виглядав, нервуючи, головний інженер «Головсталінвугілля». Іван Іларіонович мав доповідати йому про стан лінії вибою на шахтах № 1—1-біс і № 1 — Ганзівка.

У цей же час він мав переступити поріг кабінету заступника міністра тов. Вирцева з обгрунтованими матеріалами по проектуванню потужності шахт.

На цей же день тов. Міхєєв був викликаний до главку доповідати про заходи по піднесенню вуглевидобутку...

Всюди головного інженера повинні були супроводжувати начальники виробничого і технічного відділів тресту.

Так було сказано в телефонограмах, одержаних Іваном Іларіоновичем.

Спробуй у такий шалений день діло робити, трест з прориву витягати, коли треба, мов білка в колесі, мчати вгору і вниз по східцях главку і міністерства з матеріалами для начальства під пахвою.

Розірватись можна ж!..

М. ГОДОВАНЕЦЬ

БАЙКИ

ВІЛ

По лісі чутка проповзла:
Розгнівався Лев на Сірого Вола!
І враз змінилися всі звірі,

Аж Сірий
сам собі
не вірить:
Той несподівано брикне,
Той рогом штурхоне,
А той укусить...
Що бідний Віл робити мусить?
Пустився до Лева був іти,
Щоб правду там найти,
Так Вовк:
— Куди він суне? Не пусти!
Оце б приємність Левові була,
Коли він в гніві на Вола? —

І став Вовк, грізний, на дорозі;
Лисиця в Лева на порозі
Упоперек лягла...
Так і пропав десь кругорогий.

У бур'яні
знайшли самі лиш
роги...

Ех, шкода Сірого Вола!
Загинув трудівник з якого дива!?
Адже ж була
Та чутка неправдива!

ВІСЛЮК І КІНЬ

Вислюк завиграшки, легенько віз
З перинами великий віз.
Назустріч — Кінь: він у малім візку
Поклажу віз в маленькому мішку.

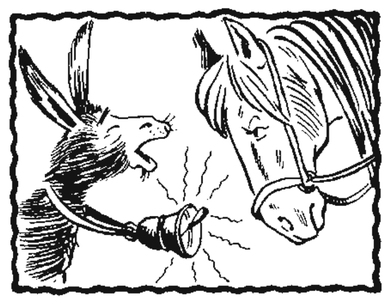

— Дивись! — Вислюк хвалився: —
Я цілу гору волочу
І навіть не крекчу.
А він — сопе як, неборак,
Аж піною покрився!
Хіба вже важко так?
Що в тебе там? —
Пита Коня байдуже.
А Кінь: — Це золото, мій друже.

Хвалився Іван Іванів,
Що настругав романів,
Що праця та йому легка...
А їх вага яка? —
Як та поклажа в Вислюка!

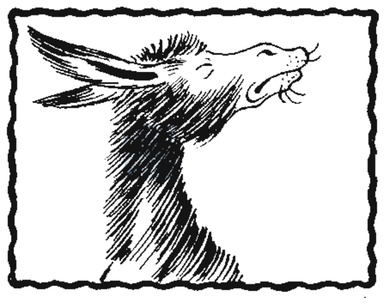

ВЛИПЛА...

Мал. Л. БОЙКА.

— Раніш, ніж платити гроші, треба було подивитись, що купуєш!

— Ніколи було. Я купувала з-під поли.

ЧАДО ХВИЛЮЄТЬСЯ...

Мал. З. ТОЛКАЧОВА

— Мамо, ви йдете на пенсію?! А хто ж тоді працюватиме??!

ТВЕРДИЙ ГОЛОТА

У всьому Дніпропетровську нема твердішого на вдачу чоловіка, як Іван Архипович Голота.

Такий собі вдався, що й не зрушиш! Гостро-прегостро нарізалась на нього Козлова — головний санітарний лікар міста. Мовляв, цехи керованого вами, Іване Архиповичу, заводу великої прикрості людям завдають. Впритул до житлових будинків побудовані, вони вночі спати не дають, запорошують металевим порохом вікна мешканців, застилають димом небо. А робітники заводу позбавлені найелементарніших санітарних умов для праці.

Словом, написала Козлова грізну-прегрізну директиву: до 1 жовтня 1954 року перевести завод з густонаселеного кварталу на спеціально відведену міськрадою територію. А коли він, Голота, цієї вказівки не виконає, то вона, Козлова, застосує до нього законом дане їй право — закриє антисанітарний завод.

Наслідки цієї директиви надзвичайні. Щороку у визначений головним санітарним лікарем день переселення нападає на Голоту нестримний регіт. Нарегочеться собі аж до гикавки і сідає писати чергового гарантійного листа, в якому запевняє, що такого-то дня перевезе цехи у відведене місце.

Правда, за ці два роки за твердого Голоту і міськрада твердо бралася. Рішення спеціальні виносила. Але й з тих рішень Голота собі гарно посміявся...

Тепер у нього дві території: основна — та, куди завод мав бути перенесений ще в 1954 році, і додаткова, на якій він курить, чадить, стукає, грюкає й отруює людям повітря і спокій.

Останнім часом заходився коло твердого Голоти виконуючий обов'язки головного санітарного лікаря міста В. Петров. Цей товариш, щоб дійовіше вплинути на Голоту, зобов'язав його виконати всі свої рішення негайно. Так тепер Голота почав сміятися над санітарною інспекцією вже не у визначений в 1954 році строк, а безперестанку — щодня.

Тільки мешканцям не до сміху. Їм уже набридло спостерігати цю нерозумну гру, коли м'якої вдачі бюрократи пишуть грізні рішення, а бюрократи твердої вдачі з цих рішень сміються.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Багато хто в сусідніх районах нам заздрить. Багато хто вважає, що ми в Нижній Дуванці маємо чудовий районний Будинок культури. Він таки й справді чудовий, наш РБК,— недаремно ж на його будівництво витрачено 1 мільйон 200 тисяч карбованців!

Та, видно, Старобільське будівельно-монтажне управління № 4 вирішило ще раз нагадати нижньодуванцям, що й одної ложки дьогтю цілком досить, щоб зіпсувати цілу бочку меду. Обладнали вони РБК системою парового опалення. Через оцю систему в нашому Будинку культури минулої зими було холодніше, ніж на вулиці.

Старобільські будівельники, очевидно, вважають, що так повинно бути й цієї зими, бо навіть не збираються перемонтувати парові котли. Скільки ми вже їм про це не писали, скільки не нагадували, а вони — ані пари з уст.

Може б, ти, Перче, піддав їм пари?

ПАВЛОВ,
директор РБК.

Ворошиловградська область.

Багато галасу даремно

Ой, що ж то за шум учинився років зо два тому в Міністерстві місцевої і паливної промисловості УРСР?

У кабінеті міністра тихо, мирно засідала колегія; і раптом щось там загуло, заторохтіло і струснуло повітря оглушливим тріском.

Секретарка, що несла вахту в приймальній біля телефону, кинулася до дверей.

— Що сталося?

— Газ! — почула вона.— Метан!

— Вибухнув?

— Де там!..

— Просто спалахнув?

— Куди там!..

— А що ж трапилось?

— Газ у холодильниках електроенергію витісняє. Величезна економія! Замість тридцяти карбованців за електроенергію власник холодильника щомісяця платитиме за газ тільки три. У десять разів менше! Зрозуміло? Щойно схвалено рішення про освоєння випуску газових холодильників!

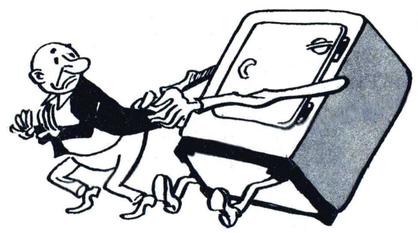

Це було років зо два тому.

Протягом двох років повідомлення про новий побутовий прилад переходили з газети в газету, з журналу в журнал, розпалюючи у людей бажання якнайшвидше побачити цю корисну річ у себе в квартирі.

— Вперше в СРСР! — так писалося й говорилося про новий холодильник, бо й справді у нас досі таких холодильників ніхто ніде ще не випускав.

Не випускав і не випускає,— можна додати тепер, через два роки по тому, як випуск його було схвалено з таким галасом і шумом.

Що ж сталося з розхваленим на всі лади холодильником? Чи, може, його незаслужено розхвалили?

Ні. Він цілком гідний слави. Ми бачили газовий холодильник у роботі. Це, власне, той же, знайомий багатьом, васильківський електрохолодильник «Україна». Тільки приладнано до нього невеличкий газовий пристрій. Але що то за чудесний пристрій! Завдяки йому холодильник живиться не електроенергією, а газом.

Цей пристрій має власний редуктор — прилад для підтримки рівномірного тиску газу. І, головне, на ньому стоїть надзвичайно дотепний механізм безпеки: погасне з якоїсь причини вогонь — і за дві хвилини припиняється подача газу. Цей пристрій бачили ми недавно на діючому холодильнику.

— Бачили? — спитає читач. — А чому ж ви пишете, що ніхто газових холодильників не випускає?

Ще раз стверджуємо: ніхто не випускає. Але вони є. І хто хоче, той теж може побачити їх на васильківському заводі.

Тільки побачити!..

У продаж нові холодильники ще не надходили і невідомо, чи взагалі коли-небудь надійдуть.

Чому?

Переконливу відповідь на це запитання міг би дати директор заводу т. Ритвін або ж головний інженер т. Маляренко. Але ні той, ні інший не наважуються глянути правді в вічі. От вони й пояснюють:

— Добиваємо... Багато, знаєте, мороки з отим газовим підігрівачем.

Вони не від того, щоб звалити вину на Інститут використання газу Академії наук УРСР:

— Сконструювали... А освоювати технологію нам доводиться. Це вам — не раз плюнути!

Правда, що не раз... Уперше дирекція заводу плюнула на газовий холодильник, коли гірничо-технічна інспекція попросила удосконалити запобіжник. Керівники підприємства вирішили, що трапилася слушна нагода здихатися зайвої мороки. Та не вийшло. Науковці швидко опрацювали механізм і передали його на завод. Довелося знову приступити до роботи. Згодом зачепилися за гумового «чортика», з якого малюки так артистично видобувають щось на зразок «Іди-и-и... Іди-и-и».

Це сталося під час добору діафрагми для газового редуктора.

Тільки-но зайде було мова про цей редуктор, як директор і головний інженер заводу в один голос починають:

— «Іди-и-и! Іди-и-и!...» Без нього ми — як без рук!

Діафрагма редуктора робиться з тієї ж тонкої гуми, що й дитячі «чортики». А керівники заводу, бачите, ніяк не можуть забезпечити виробництво цим «дефіцитним» матеріалом.

Та справа, звичайно, не в дефіцитних матеріалах. Справа — в іншому. Два роки тому, коли вперше виникла ідея газового пристрою, на заводі виробляли 45-літровий холодильник «Україна». Його й почали готувати для переключення на газ. Почали, але без особливого ентузіазму, маючи на увазі, що вигоду від газового опалення матиме споживач, а завод — тільки зайву мороку. Отож, пошумівши, погомоніли, а виробляти продовжували той же електричний холодильник, який з'їдає багато електроенергії, а холоду дає мало.

Тепер виявилося, що цей холодильник безнадійно застарів. Уже розроблено модель нового — 70-літрового.

То, може, хоч цій моделі пощастить? Може, хоч її, нарешті, пристосують для живлення дешевим газом?

Ні, для газового пристрою у ній місця нема. Не передбачено. А чому не передбачено — про це нам одверто розповів один із заводських інженерів:

— Що нам отой газовий холодильник!?.— сказав він.— У нас, слава тобі господи, на електричний такий попит, що тільки встигай клепати.

От і клепають... Хто молотком, а хто язиком. Хто — на заводі, а хто — в міністерстві.

А шум од того такий стоїть, що далеко чути!

Тільки чого вартий той шум? І курка,— сказав колись Марк Твен, — коли несеться, галасує так, ніби планету народжує...

Так то ж курка! А тут люди — сиділи, засідали, шуміли і висиділи тільки гору нікому непотрібного паперу.

Г. БЕЗБОРОДЬКО,
спец. кор. Перця.

м. Васильків,
Київської області.

ДОДУМАЛИСЬ...

Ви їдете кудись. Сидите у вагоні, щось читаєте чи просто нудьгуєте, куняєте. І раптом чуєте:

— Громадяни, приготуйте ваші квиточки!

Вагон обходить ревізор, звично клацає своїм мініатюрним «дірокомом», стукає ключем по лавках, будить пасажирів... Коли таке робиться у вагоні,— діло це звичайне. А уявіть собі інше.

Сидите ви в кінотеатрі. Дивитесь на екран, хвилюєтесь, переживаєте...

І раптом — фільм переривається в найцікавішому місці, екран гасне, світло в залі спалахує, могутній бас командує:

— Громадяни! Приготуйте ваші квитки!!

І хвилин п'ятнадцять — двадцять між рядами ходять «ревізори», штовхаються, наступають на ноги, смикають за плечі тих, що забули, в яку кишеню квитки поклали. Правда, комедія?

Отакі комедії, на жаль, часто відбуваються в Острозі (на Ровенщині) у міському кінотеатрі. І дивно, що ніхто не крикнув на острозьких кінофікаторів:

— Громадяни! Що ви робите? Як вам не соромно?!

ПІНА

Гуде колгоспний базар у Почаєві на Тернопільщині. А над базаром, над усією кипучою масою, лунає:

— Корівка! Чудесна корівка! Молочний завод, а не корівка! Купуйте, не пошкодуєте!

— Диви, кожного базарного дня у неї нова корова! І де тільки вона їх бере?

— Де? Мало ти знаєш Марину Деркач. Вона по всіх сусідніх районах гасає. В одному місці скотину купить, в іншому продає.

— Так, значить, вона спекулянтка?

— Для кого спекулянтка, а для директора базару — колгоспниця артілі ім. І Травня. В неї — довідка...

— Свини-на!.. Свини-на!.. Продаємо власну свининку! Налітай!..

— Не на того налетіла! Що то за власність у тебе, Русняк, я добре знаю. Та й ти, Ясинська, тихше... Колгоспниць з себе удаєте, то хоч не горлали б так.

— Ой, даруйте, товаришу Кутрань. Гадали — покупець, аж гульк — сам директор базару.

— Директор... директор... А що мені з того, що директор?

— Та вже за нами не пропаде, вже ми...

— Тихше, тихше... І чого, питаю, горло дерти? Та й ти, Гальперін, не дуже...

— Я — що? Я собі дивлюсь.

— Дивишся, а з-під поли два відрізи виглядають. Той, сірий, де? Уже продав?

— Та мало не задаром віддав.

— Знаємо тебе... Ну, бог з тобою. Про себе дбай, але й людей не забувай..

— Пішов... Ну й директор. Душа-чоловік! З таким жити можна. Йому — аби випити... За цим діло не стане... Ну, кому, кому матеріальчику на дамське пальто?

...Шумить, гуде колгоспний базар у Почаєві. А над базаром, над усією кипучою людською масою, як піна,— спекулянти.

Здути треба ту піну! Якнайшвидше!

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

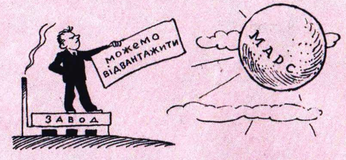

Допоможи нам, будь ласка, розібратися, де Крим, де Рим, а де попова груша.

Для ремонтних і будівельних робіт на станції Царекостянтинівка потрібен бутовий камінь. За десять кілометрів від станції є щебеневий завод, що належить Сталінській залізниці. Дуже зручно! Але так тільки здається. Директор заводу Г. П. Бондаренко каже: ми можемо відвантажити камінь тільки на станцію Магедово (за 20 кілометрів від Царекостянтинівки), а звідти забирайте його самі як хочете...

Кому потрібні такі танці через дорогу навприсідки?

Керівники заводу пояснюють:

— Нам управління залізниці не зараховує в план продукцію, яку завод відвантажує ближче, ніж за 30 кілометрів.

Після такого «пояснення» і справді повіриш, що на вербі груші ростуть.

Т. РАЙЛКО,
виконроб 4 дистанції ст. Мелітополь.

ПІДГОТУВАВСЯ!

Запитали Недбайленка ми:
— Чи готові уже до зими?
— Ну, аякже... — сказав голова, —
Є ушанка у мене нова,
Маю шубу і валянки биті...
— А корівники й стайні покриті?
— А-а-а... Це ні...— голова протягнув
І при цьому язик проковтнув.

Іван ГЛУШКО.

Сталінська область,
Олександрівський район.

Мал. С. САМУМА

Миша (до сторожа): — Діду, ви б обійшли кругом, щоб, бува, кішка у вікно не вскочила.

Мал. О. КОЗЮРЕНКА.

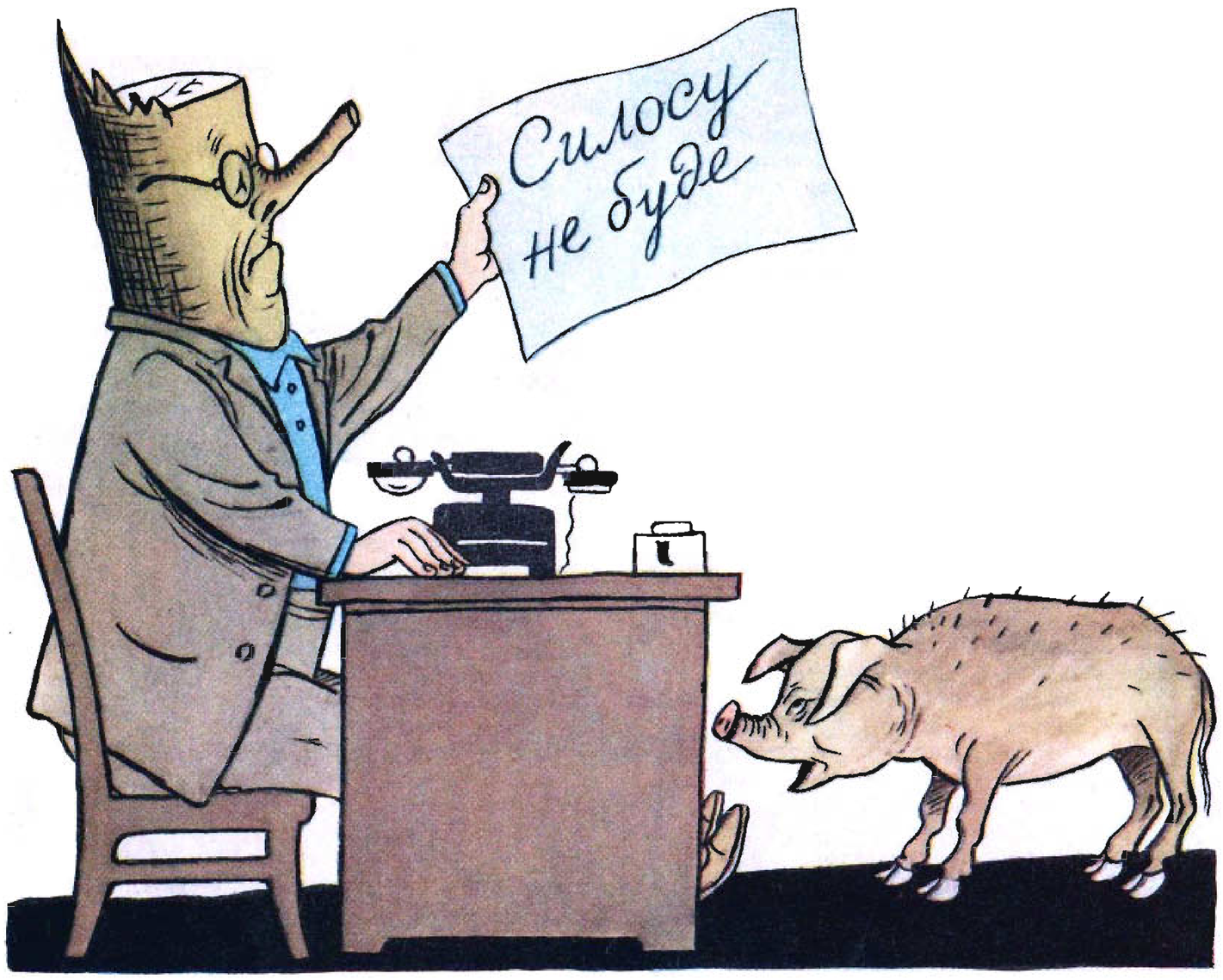

СВИНЯ ПІД ДУБОМ

САМІ КУПИЛИ

На виставці на одній
В центрі обласному
Екскурсанти оглядали
Посуд місцевпрому.
Ім пояснення давав
Керівний товариш.
— Без оцих горшків, — казав, —
І борщу не звариш!
З глини робиться у нас
Оцей самий посуд.
— Де ж він є? — спитав дідусь.
— Всюди його досить. —

Молодичка тут якась
Посміхнулась хитро:
— А продайте-но мені
Хоч одну макітру!
— Ні, не можемо продать,
Як би не просили,
Бо для виставки самі
В Києві купили!..

І. НАУМЕНКО.

м. Дніпропетровськ.

ВЕРШНИК БЕЗ ПАМ'ЯТІ

Дивні діла коються в селі Довжик. Не так у селі, як на тім кутку, де розташувалася Чернігівська державна заводська конюшня. І не так у самій конюшні, як у підсобному господарстві, що до неї прилягає.

Одвели торік у тому підсобному господарстві десять соток землі під полуниці. Робітники конюшні зорали землю. Засіяли. Добре вродили полуниці. Але... налетіла шура-бура і весь урожай вітром здула.

— Не шура-бура налетіла,— уточнюють робітники,— а Лідія Олексіївна. Дружина Редькіна, директора конюшні. Після її нальоту не надійшло на склад і десяти грамів тих полуниць.

Цього року під полуниці відвели вже чверть гектара. Не пошкодував директор грошей на обробіток цієї ділянки. І таки домігся успіху. Здав на склад аж... 15 кілограмів ягід. Більше здати не зміг,- здуло...

Не тільки полуниці тут здуває. Недавно із столярної майстерні сильним протягом винесло кілька новеньких вікон і дверей і занесло їх аж у Чернігів, прямо на квартиру директорової тещі. Тим же вітром до Чернігова, на вулицю Авіації, 16, принесло і столярів конюшні — М. Кладька і С. Титаренка. Вони за державний кошт тещину квартиру відремонтували і новий сарай їй збудували.

Це для директорової тещі, а для самого директора...

Власне господарство Костянтина Яковича Редькіна обслуговує робітник конюшні М. Ступак. Він доглядає свиней, корову, рубає дрова, носить воду. Доїть директорову корову робітниця конюшні К. Заровська. Санітарка А. Пінчук пере білизну, миє підлогу...

У директора є чималий город. Хто його обробляє? Ясно, що не директор і не його дружина. Костянтин Якович тільки керує роботою, а працюють робітники конюшні.

Насіння для директорового города теж доставляється із складу конюшні. Одне тільки слово Редькіна — і йому привозять 600 кілограмів картоплі. І все це без грошей.

— Що там гроші...— сміється директор конюшні.— Ми й без грошей — хороші!

Такої високої думки про Редькіна не тільки він сам. У Чернігівському обласному управлінні сільського господарства теж вважають директора конюшні — керівником енергійним, беручким...

Тому він і сидить твердо на коні й тягне. Тягне без пам'яті...

Р. ПРИЙМАЧЕНКО.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Де дістати такий автоперекидач, щоб зрушити з мертвої точки справу з монтажем автоперекидачів на новому Ново-Українському елеваторі? «Укрзаготбуд» ще минулого року закінчив будівництво елеватора, але пристосування для автоматичного розвантаження зерна тут не змонтовано й досі... Доводиться розвантажувати машини вручну.

Зате начальник будівельно-монтажного управління № 10 т. Бенке сконструював автозобов'язувач. Він охоче зобов'язується закінчити роботи, але далі обіцянок справа не йде. Ми, Перче, побоюємось, що й керівники «Укрзаготбуду» здійснюють керівництво своїми будівельними організаціями здебільшого автоматично.

І. ЦУПРІЙ, В. ДЗЕЧКОВСЬКИЙ, Н. НІКІТІН та ін. працівники елеватора.

м. Ново-Українка,
Кіровоградської області.

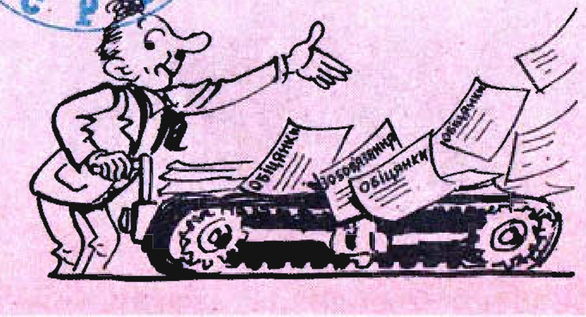

БОРЦІ З ТИШЕЮ

Мал. Л. КАПЛАНА.

— Слухайте, голубе, чи не можете ви тихше грати?
— Не можу. Мені сусідська радіола не дає спати, так я її глушу.

Два ляпаси

Весело дзенькаючи, підкотив трамвай. Невелика черга кинулася до задніх площадок. Степан Шумейко — молодий гірник в шкарубкій рудій спецівці,—розштовхуючи ліктями пасажирів, протиснувся в середину вагона. Літній чоловік у шляпі глянув на забруднений рукав свого пальта.

— Обережніше!— голосно сказав чоловік.— Гляньте, в якому вигляді ви зайшли сюди... Неподобство!

Степан знизав плечима, озирнувся і презирливо скривив губи.

— Подумаєш!.. Шляпу начепив — і не підступи до нього... Гнила інтелігенція.

У вагоні загули, загомоніли:

— І не соромно!..

— Правильно зауважили, а він...

— Нахаба!

— Кондуктор, куди ви дивитесь!?

— Вивести його з вагона!

Степан, зухвало поблискуючи чорними очима, гаркнув на весь вагон:

— Подумаєш, закипіли! Видно, робочий клас вам...

Тут кондукторка смикнула за вірьовку і трамвай зупинився. Пасажири подалися вперед. Степан, навмисне гублячи рівновагу, навалився на якусь дівчину, обнімаючи її.

— Побережи шубку, голубко! Бачиш, робочий клас...

Дівчина в сірій хутряній шубці обернулася, нахмурила брови і коротко припечатала йому дзвінкого ляпаса.

Не встиг Степан отямитись, як до нього підступила огрядна кондукторка.

— Ану, де той «робочий клас»? Ось ти який, писаний красавчику... Ану, давай зійдемо... Давай, давай! — схопила вона його за руку і на диво легко випровадила з трамвая.

Опинившись на бруківці, Степан підбіг до вікна і погрозив дівчині рудим кулаком:

— А з тобою ми ще зустрінемось!.. Я тобі нагадаю...

Трохи постоявши, хлопець поплентався по шпалах. Щока горіла, на душі шкребло. Через кілька хвилин він уже сидів у пивній...

Уранці Степана розбудив Борис Костров, його сусід по ліжку. Розплющивши очі, Степан посоловіло дивився на свіже обличчя товариша.

— Вставай, сплюха! Де це ти вчора так нализався?

Степан важко перекинувся на другий бік і, скрививши замурзане обличчя, забухикав, як хворий дідусь.

— Ех ти, шляпа! — говорив Борис, одягаючись.— Приліз рачки, плюхнувся в робі на ліжко...

«Шляпа?» — і Степан пригадав усе. Він опустив ноги на холоднувату підлогу і мимоволі провів жорсткою долонею по щоці. Хвилину сидів нерухомо.

Вийшли разом. Ранкова прохолода освіжила Степана. А Борис невгавав:

— Заробляєш багато, а схожий на...— Критично глянув на кремезну фігуру приятеля і посміхнувся:— Навіть сказати важко, на кого...

— Гаразд, чули вже,— огризнувся Степан.— Теж мені чистун!..— Йому захотілося ще болючіше вколоти товариша, і він додав: — Тільки й знаєш переодягатися, як той Євгеній Онєгін... Працювати треба, а не костюми міняти...

Цього дня відбійний молоток погано слухав свого молодого хазяїна. Степан Шумейко лаявся, спльовував набік і знову налягав на рукоятку.

«А я її, ту сіру шубку, зустріну ще,— підбадьорював він себе.— Я їй роз'ясню, що морда в мене не казенна...»

Після зміни Степан довго тупцював біля зупинки трамвая, виглядаючи дівчину з тонкими чорними бровами. Ось і той літній мужчина в шляпі поквапливо протиснувся у вагон, ось і та клята кондукторка, висунувшись, прокричала: «Давайте підніжемось з підніжки! Відправляю!» А сірої шубки нема...

«Може, її і не буде тут?»—розчаровано подумав Степан і почвалав у гуртожиток. Проходячи повз пивний ларьок, знову не витримав:

— Жигулівське? Два кухлі.

Перший випив залпом. Другий — цідив довго, позираючи на прохожих.

«Що за мара?» — струснув він головою... Ну, так і є: його дружок, Борис Костров, веде під руку ту саму... в сірій шубці.

Поставивши недопитий кухоль, Степан побіг слідом за парою. Але не догнав. Борис і сіра шубка завернули за ріг і мов крізь землю провалилися.

«Напевне тут живе,— розглядав Степан триповерховий будинок. — Ага, це гуртожиток гірничого інституту. Он воно що... Доведеться зачекати...»

Відійшовши вбік, Степан сперся плечем на понуре деревце і закурив. Раптом у найближчому до нього вікні відчинилась кватирка і з неї виткнулась руса голова Бориса.

— Ей, «робочий клас», яким вітром занесло сюди?

Степан з несподіванки аж здригнувся. Трохи отямившись, він буркнув:

— Виходь, діло є.

З кімнати пролунав веселий дівочий голос:

— Боря, хай він зайде!

— Чуєш? Маша запрошує тебе... Заходь! — сказав Борис.

«Ач, Маша... — лютував Степан. — Запрошує... Ось я їй зараз нагадаю день вчорашній».— І він рішуче ввійшов у під'їзд.

Борис його чекав біля дверей. Безцеремонно й розв'язно ввалився Степан у невеличку кімнатку і раптом закляк на порозі. Тут все було незвичним для його ока: ліжко застелене білим покривалом, на столі чиста скатертина, стільці в світлих чохлах, вікно затягнуте тюлевою фіранкою.

— Ви друг Борі? — посміхнулася дівчина. — Сідайте, будь ласка!— І показала рукою на стільці.

Степанові відразу стало жарко у своїй спецівці. Лоб змок, а по спині, відраховуючи хребці, побігли лоскотливі струмочки поту.

«І якого чорта я вперся сюди?» — Розгубився Степан, мимоволі відступаючи в коридор.

— Куди ж ви? —спитала Маша.

Борис, стримуючи сміх, вторив дівчині:

— Посидів би...

Степан Шумейко прожогом вилетів на вулицю. Озирнувшись, він подивився на прозору фіранку, і його рука чомусь знову доторкнулась до щоки.

В. АЛЕКСАНДРОВ.

м. Кривий Ріг.

Незвичайні пригоди

ЗІРВАВ ДАХ з цеху промивного ремонту паровозів будівельний трест Донецької залізниці. Минув уже рік, а начальник тресту Кутовий, якого було зобов'язано реконструювати згаданий цех депо Слов'янськ, про реконструкцію нічого не думає.

РОЗІРВАВСЯ НАДВОЄ Михайло Григорович Шилін. Одна нога його щодня тепер у с. Котові, де М. Г. Шилін головує в колгоспі, а друга за 30 кілометрів — у районному центрі Теремному (Волинь), де безвиїзно живе його сім'я.

НІЧНИЙ ГРОСМЕЙСТЕР. Дав мата шаховому клубові м. Дрогобича (вул. Котовського, 2) громадянин Брайко, який серед ночі вдерся в приміщення клубу й зайняв його собі під квартиру. Спроби виселити «гросмейстера» за допомогою міліції кінчилися вічно, оскільки Брайко сам є працівником 2-го відділення міліції м. Дрогобича.

РОЗТАЛИ 26000 карбованців, які колгосп ім. Орджонікідзе (В.-Висківського району, Кіровоградської області) в 1954 році переказав В.-Висківській районній конторі зв'язку на радіофікацію колгоспу. Замість радіо колгоспники слухають тепер невиразне белькотіння зв'язківців про те, що їм заважають виконати договір якісь відомчі неув'язки.

ПОЛАМАВ ОБИДВІ НОГИ в Макіївці сам чорт, коли спробував пройти пішки з селища Жовтневе-Східне до шахти «Чайкино-Глибока».

Колишній гітлерівський фельдмаршал, воєнний злочинець Манштейн випустив у Бонні книгу «Втрачені перемоги», у якій розглядає всю другу світову війну, як серію випадково «втрачених перемог» гітлерівської армії.

Мал. К. АГНІТА.

Мемуари битого.

ІНДІЙСЬКІ НАРОДНІ КАЗКИ

ЛІСОРУБ ТА ЙОГО СИНИ

Жив собі лісоруб. Було в нього п'ятеро синів. Всі вони були одружені і жили разом з батьком. Невісткам така спілка дуже не подобалася і вони почали домагатися перед своїми чоловіками розподілу родинного майна. Лісоруб спочатку і слухати не хотів про це. Коли ж сини добре набридли своїми просьбами, старий велів принести товсте поліно і сказав, що розподілить майно лише після того, як сини переломлять поліно. Сини зразу ж схопилися за сокири, але батько ще раз нагадав їм, що поліно можна тільки гнути, ламати руками або бити ногами. Як сини не силкувалися, як не крутилися, в них так нічого й не вийшло. Тоді старий промовив:

— Вас п'ятеро, а я шостий. Тож розколіть поліно на шість частин.

Коли сини розкололи поліно, батько кожному дав його частку — тоненьку палицю і попросив поламати її. Всі легко це зробили. Тоді старий сказав:

— У нас непогане господарство. Разом ми міцні, як це поліно, і зможемо пережити будь-які труднощі. А коли розділимося, будемо, як ці тонкі палиці, і кожного з нас буде легко зламати.

Сини погодилися не ділити майна, але жити вирішили окремо один від одного. Та старий і на це не пристав. Він побоювався, що люди будуть вважати його скнарою, дізнавшись, що він розділив синів, а майна їм не дав. Невістки не вгамовувались, і батько, нарешті, погодився на розподіл майна.

Минуло кілька років, і всі сини збідніли: у них невистачало ні харчів, ні одежі. Батько з матір'ю також почали бідувати. Тоді старий покликав до себе синів та невісток і сказав їм:

— Бачите, в яку біду ви потрапили. Ось я загадаю вам загадку, а ви спробуйте відгадати її.

І старий почав:

— Було чотири криниці. Три порожні, а одна повна. З повної криниці брали воду і виливали в порожні. Коли три криниці були повними, а перша стала порожньою, почали виливати воду з трьох до одної, але не наповнили її. Що це значить?

Скільки сини не думали, розв'язати загадку не змогли. Тоді батько сказав:

— Це значить, що в одного хазяїна було три сини і, поки вони були малими, він наповнював їхні шлунки, як криниці водою. А коли сини повиростали і розділилися, вони не змогли нагодувати одного свого батька.

Так воно й було: сини зовсім не допомагали батькові. Вислухали вони старого, соромно стало їм, і вирішили вони жити разом з батьком.

МОГУТНІЙ СПИС

Жив колись дурний раджа. Міністри обманювали його, як тільки хотіли. Якось цього раджу образив правитель сусіднього князівства. Раджа дуже розгнівався, покликав головного міністра і сказав йому:

— Сусідній князь надіслав мені образливого листа, і я повинен покарати його... Підготуйтесь до війни... Та не кваптесь, я знаю, що він дуже сильний. Чи не можете ви вигадати якусь особливу зброю?

Трохи подумавши, міністр відповів:

— Так, ваша величність, я знаю, що робити. Ми викуємо спис довжиною в сто миль. Ми матимемо змогу, сидячи тут, колоти ворога в його ж домі.

Раджа аж скрикнув:

— Яка чудова думка! Негайно ж починайте!

— Але, — сказав міністр, — це буде дорого коштувати. Спис повинен бути з сталі. Тоді ми зможемо проколоти одразу всіх ворожих солдатів.

— Тим краще... Скільки ж, на вашу думку, він буде коштувати? Півмільйона рупій вистачить?

— Цілком досить, ваша величність, — відповів міністр.

— Візьміть цю суму з моєї казни і швидше беріться до роботи. Але тримайте все це у великій таємниці.

Міністр одержав гроші й у великій таємниці поклав їх до своєї скрині. А про людські очі він поставив кількох слуг біля ковадла і наказав їм гатити по ньому молотками, щоб раджа чув дзвін.

Минуло кілька днів, і раджа запитав міністра:

— Ну що, спис готовий?

— Майже готовий, государю, — відповів міністр, — та я ще одного боюся.

— А чого саме?

— Боюся, щоб вороги не захопили цей спис і не повернули його проти нас. Справа тоді обернеться зовсім інакше: сидячи вдома, вони переможуть нас. Ми будемо всі знищені.

— Це цілком можливо, цілком можливо, — вигукнув раджа. — Накажіть негайно поламати спис на дрібні частки.

— Але ж поламати такий довгий спис на частки — дуже велика робота. Це буде коштувати майже стільки, скільки коштувало виготовлення списа.

— Так, так, розумію, — сказав раджа. — Але все одно треба знищити спис, скільки б це не коштувало. Хіба ви не бачите, як ми ризикуємо, якщо будемо гаяти час. Візьміть ще півмільйона з моєї казни і якнайшвидше поламайте спис.

Так мільйон рупій спокійнісінько потрапив до скрині міністра. До слуху раджі ще довго доносився дзвін молотів — то слуги розбивали неіснуючий спис.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

★ Деякі будівельні трести республіки не виконали планів будівництва шкіл у 1955 році. Так працювали вони і цього року. Про це розповідалося у фейлетоні «Не проспати!», надрукованому в № 9 журналу.

Міністерство міського та сільського будівництва УРСР визнало виступ Перця правильним. На спеціальному засіданні колегії міністерства розроблено заходи до посилення темпів шкільного будівництва і до здачі в експлуатацію шкіл, передбачених планом будівництва.

★ У тому ж номері журналу було опубліковано замітку про те, що гр. Циганенко А. П. покинув свою сім'ю й ухиляється від сплати аліментів.

Після виступу Перця органи міліції виявили місцеперебування гр. Циганенка (селище Моспине, Сталінської області) й повідомили про це відповідні органи для стягнення з нього аліментів.

★ «Дорога вода» — під такою назвою в № 10 журналу було надруковано фейлетон про те, що Сталінська будівельно-монтажна контора «Меліоводбуд» пробила в колгоспі «Червоний колос» артезіанський колодязь, у якому замість води була грязюка.

Будівельно-монтажна контора відремонтувала колодязь і тепер вода подається безперебійно.

★ У тому ж номері, у фейлетоні «На ловця», писалося про гр. Несена М. А., який скомпрометував себе в торгівлі, а, проте, знову влаштувався на посаду директора Курортторгу в м. Трускавці.

Наказом міністра торгівлі УРСР тов. Сахновського Г. Л. Несена з роботи знято.

★ Видавництво «Радянська школа» випустила брошуру О. М. Юденич «Дніпром від Києва до Канева» з кричущими фактичними помилками. Про це писалося в «Перці» № 10 («З книжкової полиці»).

Заступник міністра освіти УРСР т. Дудник повідомив редакцію, що все це сталося внаслідок несумлінного ставлення до своєї роботи автора брошури Юденич О. М., директора Республіканської дитячої екскурсійно-туристської станції Піщанського, рецензентів — кандидата географічних наук Діброви О. Т., наукового працівника Інституту історії АН УРСР Сидоренка Н. С. та фахового редактора брошури кандидата економічних наук Жембровського М. О.

Міністерство освіти заборонило видавництву «Радянська школа» використовувати на редакторській роботі Жембровського М. О. На директора дитячої екскурсійно-туристської станції т. Піщанського накладено адміністративне стягнення.

★ «Вибрики в очереті» — під такою назвою в № 12 журналу було надруковано замітку про те, що в колгоспі імені Кірова (Турбівський район на Вінниччині) занедбано ставок площею 70 га, через греблю якого проходить дорога обласного значення.

Виконком Вінницької обласної Ради зобов'язав Турбівський райвиконком покарати винних у занедбанні ставка. Обласному управлінню автошосдору запропоновано взяти участь у ремонті шлюзового мосту.

★ Колгосп імені Кірова (Ровенщина) вивіз вночі з поля сусіднього колгоспу імені Горького 100 тонн гною. Про це в «Перці» № 13 було надруковано листа голови колгоспу ім. Горького т. Зайцева, секретаря парторганізації т. Круковця та агронома т. Шкурника.

Правління колгоспу імені Кірова, обговоривши листа, вирішило повернути колгоспові імені Горького 100 тонн гною, а винного в негідному вчинкові бригадира Драганчука суворо попереджено.

★ Про незадовільні побутові умови для механізаторів Самгородоцької МТС на Вінниччині писалося у фейлетоні «Що да, то да...» («Перець» № 14).

Бюро Самгородоцького райкому КП України визнало критику правильною і зауважило директорові МТС т. Добровольському за безвідповідальне ставлення до побуту механізаторів. Бюро зобов'язало дирекцію МТС створити умови для нормальної роботи механізаторів. Голів колгоспів зобов'язано протягом вересня збудувати нові тракторні вагончики там, де вони не відповідають своєму призначенню.

★ У тому ж номері в замітці «По замкненому колу» йшлося про голову Грушковецької сільради, Хмельницької області, Канцалієва М. Т., який зловживав своїм службовим становищем.

Як повідомив голова виконкому Летичівської райради т. Немченко, Канцалієва з посади голови сільради знято.

★ У замітці «Кам'яний вінегрет» («Перець» № 14) критикувалося керівників київської дільниці «Дорбуду» за безгосподарне ставлення до збереження будівельних матеріалів.

Після виступу Перця на начальника київської дільниці «Дорбуду» накладено адміністративне стягнення, а начальника постачання цієї дільниці з роботи знято.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Ти, чого доброго, гадаєш, що першого квітня один одного піддурюють задля сміху і зовсім задурно — без грошей. Не скрізь так.

В Оратові, наприклад, такий жарт оформили документально, визначили його вартість і навіть гроші за це одержали.

Першого квітня 1954 року Оратівську райспоживспілку піддурила Погребищенська будівельна дільниця Вінницької облспоживспілки. Вона підписала умову на будівництво сільмагів у Клюках та Зарудді, Оратівського району.

Тепер від прозаторішнього жарту в Клюках лишилися тільки зарослі бур'яном канави, а в Зарудді — до половини виведені стіни.

Так, Перче, облспоживспілчанські будівельники, жартуючи, заморозили Оратівській райспоживспілці кілька десятків тисяч карбованців грошей.

Щоб не дурно, мовляв, людей смішити.

М. ПОБЕРЕЖНИК.

Мал. Л. КАПЛАНА

Цей ребус присвячується директорові київської 4-ої взуттєвої фабрики т. Чернишову. Розгадавши його, т. Чернишов довідається, яку продукцію часто випускає керована ним фабрика.

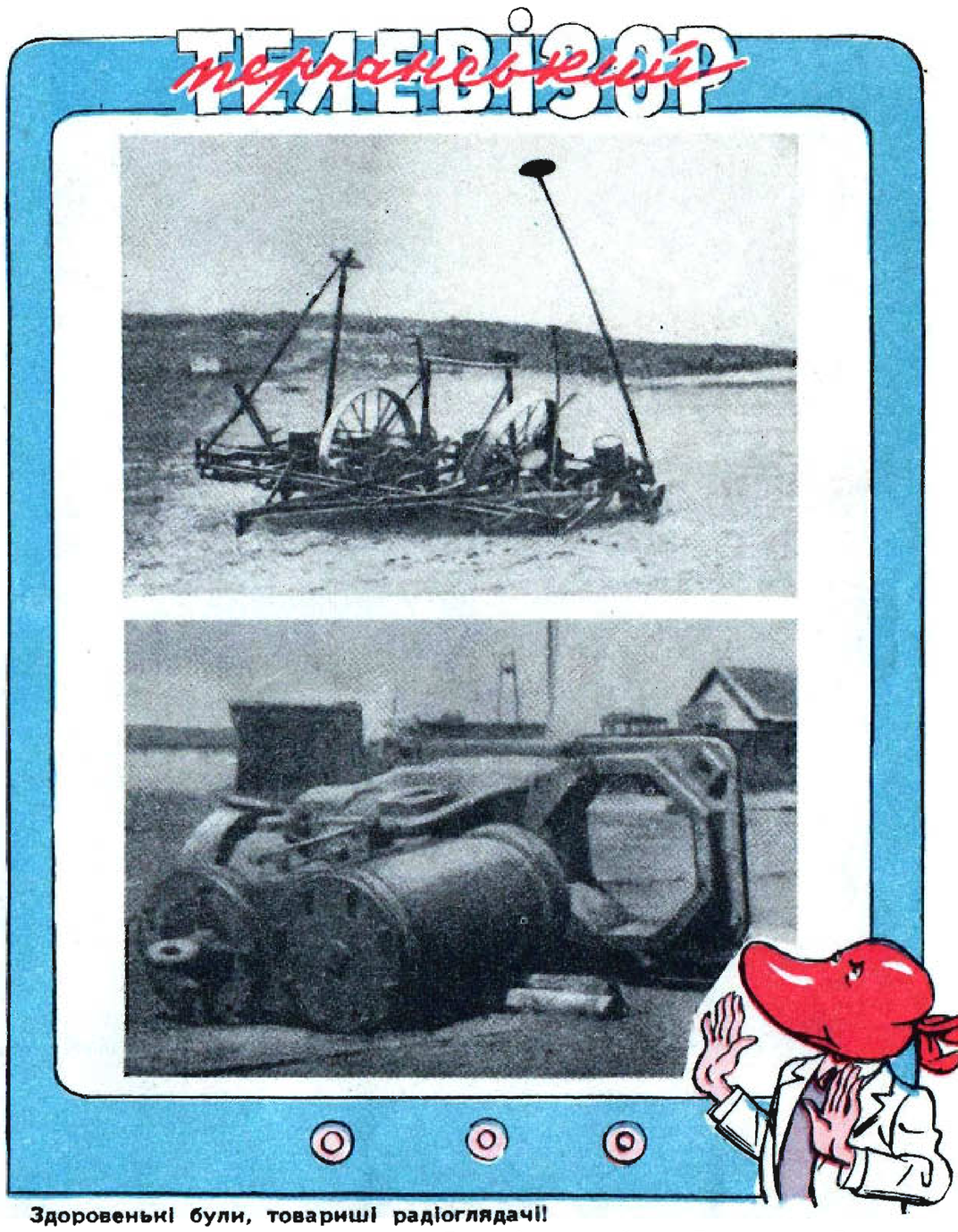

Здоровенькі були, товариші радіоглядачі!

Сьогодні ми ведемо передачу з Волині — з району Володимир-Волинського, з колгоспу імені Дзержинського. На екрані ви бачите сівалку «СШ-6А». Недавно це була сівалка нова. Посіяно нею кукурудзи багато й одержано добрі зелені квадрати. Тепер стоїть вона без діла, облипла грязюкою, поіржавіла.

Хто йде — не мине: той смикне, той штовхне, той гайку одкрутить, той болта поцупить...

Ні бригадир тракторної бригади Сосновський, ні директор МТС Грановський не хочуть її рятувати — від дощів ховати та ремонтувати.

Жаль, що ці хазяїни погані не красуються на нашому екрані!

А на нижньому кадрі ви бачите 14-тонний ковальський прес, доставлений на станцію Павлоград ще в листопаді 1955 року. Це не звичайний прес, а самохідний. Повалявшись на станційному подвір'ї 10 місяців, він відчув, що вже одлежав всі свої деталі, і власним ходом рушив шукати свого хазяїна — директора Павлоградського заводу «Ливмаш» т. Мохначова.

На станції Павлоград директора «Ливмашу» т. Мохначова знають, як поборника нової техніки. У своїх виступах він завжди говорить, що техніці треба дати широку дорогу. Цією дорогою до т. Мохначова повинні пробитися ще й мотовоз, вагранка, трансформатор, 13 фрезерних та токарних верстатів й чимало інших механізмів, що довгими місяцями лежать та іржавіють на станції, хоч їх з нетерпінням ждуть на заводі. Механізми — нові, потужні, але вони можуть і не витримати подібного ставлення до себе. Бо й справді, треба мати залізний характер, щоб таке витримати.

До наступного телебачення, товариші!

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: Остап ВИШНЯ, **П. ГЛАЗОВИЙ** (заст. редактора), **О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.**

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: **Київ, Коцюбинського, 7.** Тел. 4-73-94. 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 19 (342) (на украинском языке). Підписано до друку 27.IX. 1956 р. Папір 70×108 1/8 = 0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 17111. Друкарня видавництва «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 4283. Тираж 150 000 прим.

Отсканировал и обработал А.ЛЕБЕДЕВ для сообщества: PEREC-UA

Чеський ГУМОР

Малюнки з журналу «ДИКОБРАЗ» (Прага)

Мал. Б. ШТЕПАН.

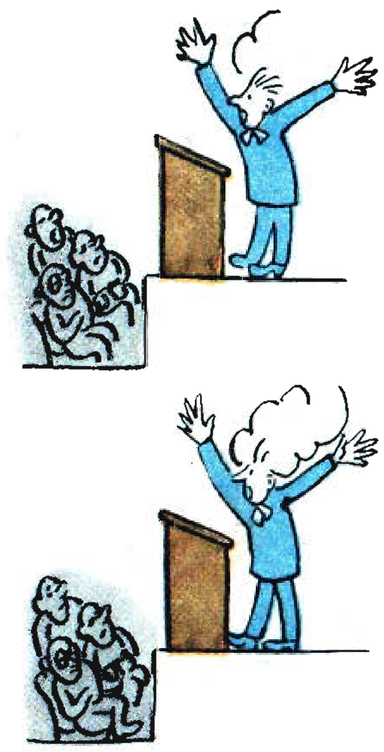

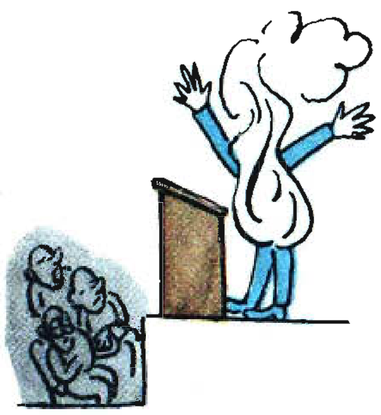

Без слів.

Мал. Є. МАЛАК.

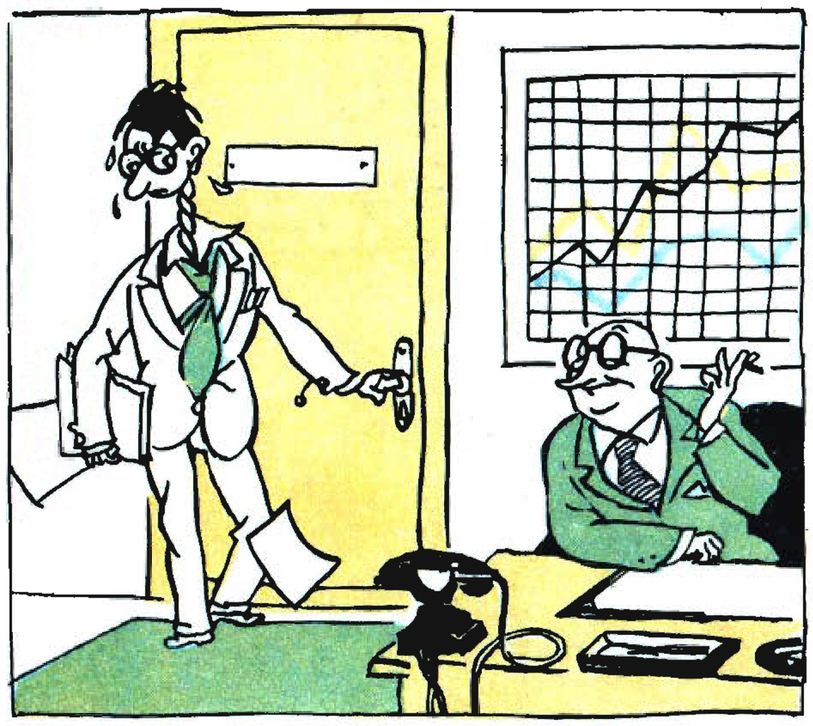

— Що я казав? Наш начальник ніколи нікому голови не скручував.

Мал. БІДЛО.

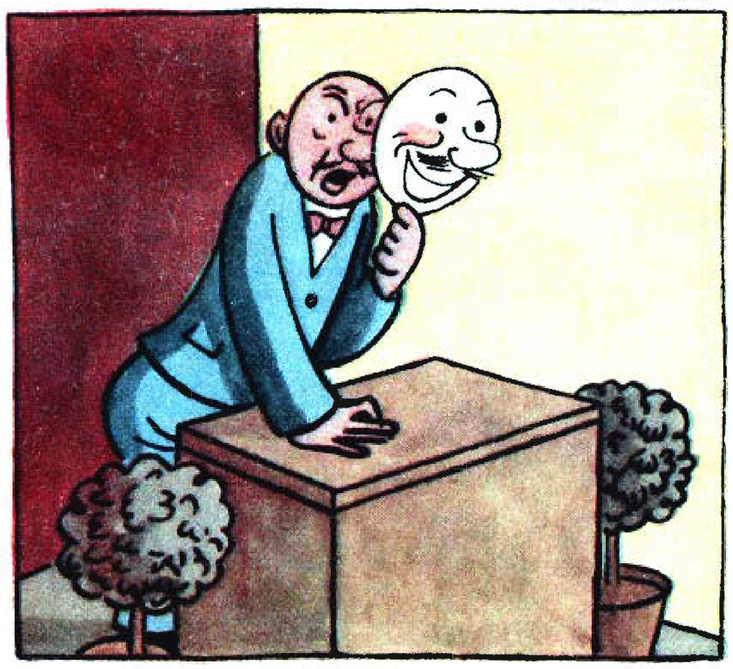

— Я з великим задоволенням приймаю ваші критичні зауваження!

Мал. Є. ЖЕНТЕЛ.

— Випрямся, друже, на хвильку, — ідуть оглядати тебе!

Мал. Є. ЖЕМЛІЧКА.

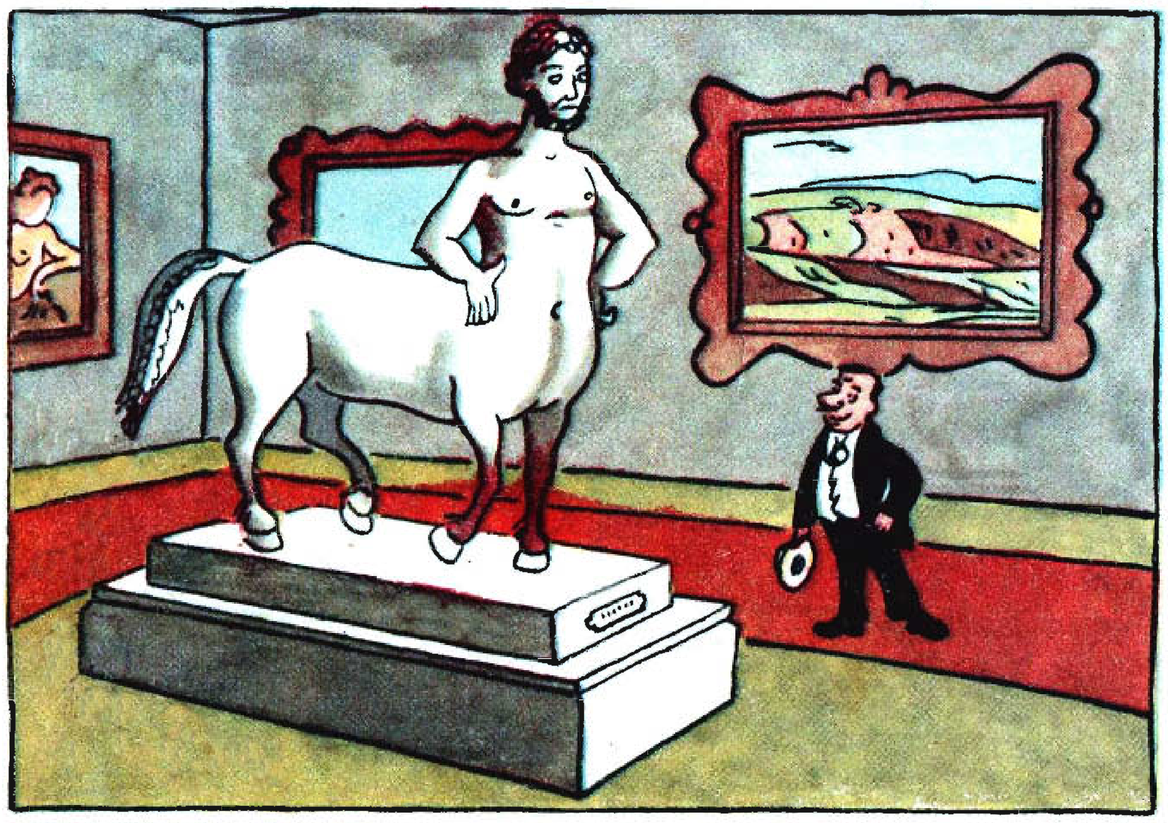

— Отакого б до нас в артіль! Вдень гній возив би, а вночі звіти писав би.

Мал. Є. ПОП.

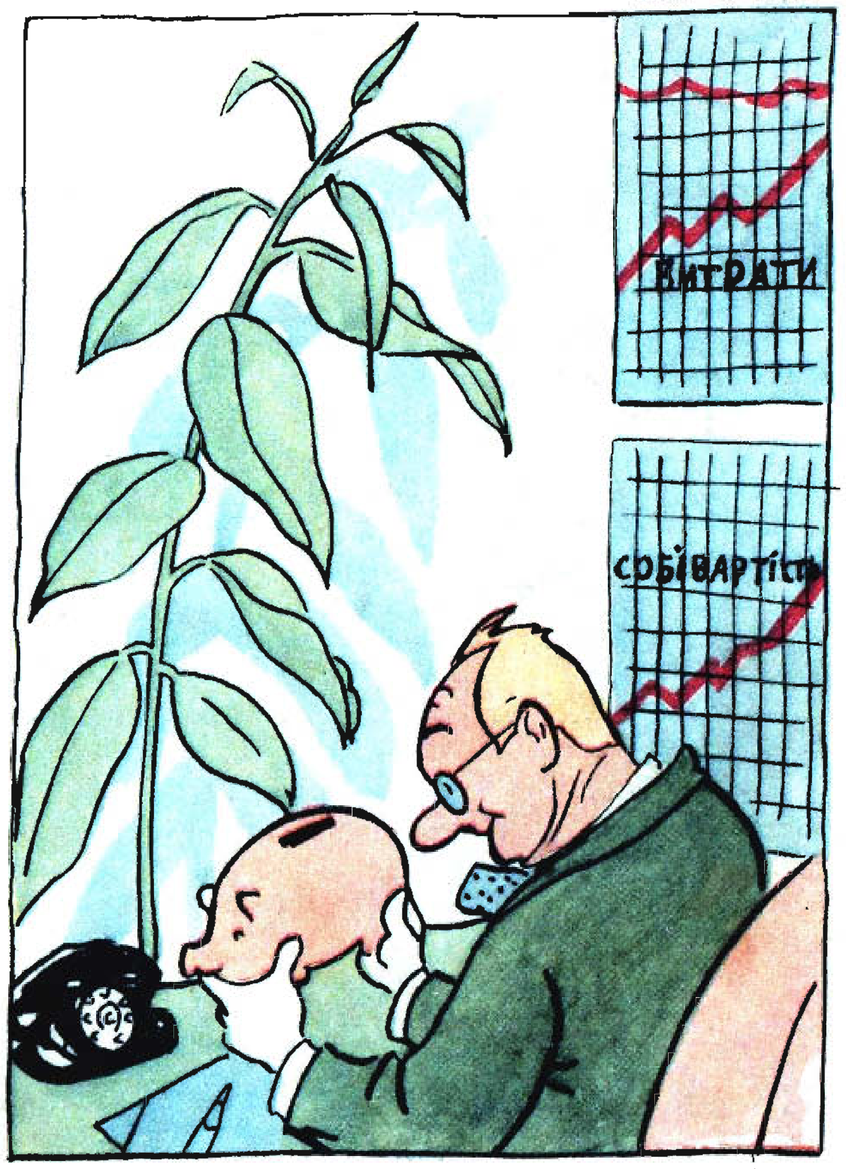

Директор заводу: — Не розумію, навіщо це мені перед святом підсунули таку свиню.